

שבועה מדאורייתא. ותיקנו חכמים שישבע אפילו על טענת שמא, באופן שמודה לו על מקצת טענתו].

ודין זה שצריכה השבועה שתהא לכל הפחות על טענת שתי כסף, **כמאן?**

כשמואל!

לעיל לט ב, נחלקו רב ושמואל באופן שבו חל דין שבועת מודה במקצת. האם צריכה התביעה שתהא על שתי כסף ומתוכם יודה לו הנתבע על פרוטה, וכך היא דעת שמואל.

או, שתהא התביעה על שתי כסף ופרוטה, ואילו הכפירה [שכופר חוץ ממה שמודה] תהא על שתי כסף, וכך היא דעת רב.

ואם כן, דברי הגמרא כאן שיהיה בין התובע והנתבע שתי פרוטה — לכאורה הם כדעת שמואל.

אך קשה: **והתני רבי חייא** לעיל בפרק שבועת הדיינים [מ א] הוכח מדברי רבי חייא **לסיועיה לרב**. שרק הכפירה צריכה להיות על שתי כסף. אולם טענת התביעה צריכה להיות בשתי כסף ופרוטה,

והתירוץ: **אימא**, מה שאמרנו לעיל שצריך שיהיה ביניהם טענת שתי כסף, הכונה היא שתהיה ביניהם **כפירת טענה** שתי כסף.

אולם הטענה עצמה תהיה שתי כסף ופרוטה, **וכרב!**

שנינו במשנתנו: אם **חלקו השותפין והאריפין** האמורים לעיל. וסיימו ביניהם את העסקה ואת חלוקת הממון או השכר — שוב אין אף אחד מהם יכול להשביעו לאחר החלוקה, בטענת שמא! (103)

איבעיא להו: מהו, האם ניתן לגלגל על שותף או אריס את שבועת השותפין, לאחר שחלקו ונפטרו משבועה זו, על ידי שבועה אחרת **בדרבנן**.

וכגון: לגלגל משבועת היסת או משבועת הנשבעין ונוטלין.

[והשאלה בגמרא היא שאלה כללית, האם מגלגלין שבועה על ידי שבועה דרבנן]

תא שמע: לוח הימנו ערב שביעית, והגיעה השביעית והשמיטה את חובו. **ולמוצאי שביעית נעשה לו**, הלוח למלוח שותף או **אריס**. ונתחייב לו שבועת השותפין.

הדין הוא שאין **מגלגלין** עליו כעת שבועת היסת מדרבנן על ההלואה [אם כפר לו או על ההלואה]. כיון שכבר השמיטה השביעית את ההלואה.

ומדייקת מכך הגמרא: **טעמא** דאין מגלגלין,

שמורה השותף היתר לעצמו, יש משקל כירגליים לדברי שאכן נטל השותף, וכעין טענת ברי ומשום כך משיבעין אותו היסת!]

103. כתב הר"י מיגאש, דדוקא בטענת שמא אינו יכול להשביעו. אולם בטענת ברי — יכול להשביעו! [וכן נקטו הנתיבות המשפט סימן

צ"ג ס"ק א והשער המשפט]. והריטב"א הביא את שיטת הרמ"ה דאף בטענת ברי אינו יכול להשביעו, כיון שמסתמא מחל לו. ותמה על כך הריטב"א, דאם כן כאשר נתגלגלה שבועה ממקום אחר, איך יכול להשביעו [כפי שדנה הגמרא לקמן] והלוא כבר מחל לו?